

[Finansministeren.]

at alle mindre indtægter ikke rammes af den. Jeg tror, det var hr. Bernhard Baunsgaard, der sagde: det vil blive et barsk efterår for små skatteydere. Nu ved jeg jo ikke, hvad hr. Bernhard Baunsgaard regner for små skatteydere, alt er jo relativt, men jeg vil dog gerne sige, at alle mindre skatteydere, altså alle de, der har skattepligtige indkomster under de fastsatte grænser, for enlige et stykke over 40.000 kr. og for ægtepar et stykke over 60.000 kr., rammes ikke af den bundne opsparing, og de par hundrede kroner, det højst kan dreje sig om for dem, der kun ligger lidt over disse grænser, det er nok at spænde det lige hårdt nok, når man stiller det op, som om det vil være tolt ødelæggende for store dele af disse grupper.

Målet helliger jo midlet, og da man på forhånd er imod den bundne opsparing fra de partier, der ikke er med i forliget, ja, så er jeg selvfølgelig forstående over for, at man fører den agitation, men man kører den altså på et usagligt og på et forkert grundlag.

Der er ikke noget, der taler for, at der ikke skal ske en stramning. Hele den økonomiske udvikling viser jo behovet for, at der sker en begrænsning i vor forbrugsmuligheder. Det tror jeg vi alle sammen kan være enige om. Dette er måske kun et lille bidrag dertil, men dog et bidrag.

Hr. Bernhard Baunsgaard sagde, at hvis man havde sparet 200 mill. kr. mere på statsbudgettet, så ville det have haft den samme virkning. Jeg må nok spørge: hvor har man den beregning fra? Hvad er det for økonomer, som hr. Bernhard Baunsgaard har fået disse tal fra? Det er i hvert fald ikke de beregninger eller de forudsætninger, vi i finansministeriet har haft som baggrund for at vurdere virkningerne af den bundne opsparing. Jeg tror, jeg i udvalget og under førstebehandlingen her fra talerstolen har sagt, at jeg regner med, at de finanspolitiske virkninger af den bundne opsparing vil ligge omkring 2/3 af det beløb, der her er tale om, netop ud fra den betragtning, at det er rigtigt, at en del af dem, der skal spare op, i forvejen har sparet op og derfor har lettere ved det end andre; så langt kan vi nemt blive enige.

Der har været talt om bundgrænserne, og

hr. Glistrup var jo inde på mange betragtninger i forbindelse med fremskridtspartiets ændringsforslag vedrørende bundgrænsen. Man kan jo altid diskutere, hr. Glistrup, om bundgrænsen skal være 200 eller 300 kr. Havde vi sagt 300 kr., så havde fremskridtspartiet formodentlig sagt 400 kr. — det ved jeg ikke noget om, men højere og højere. Det er klart, at jo højere man satte bundgrænsen for det beløb, der skal indbetales, jo flere faldt der ud af opsparingsordningen; der faldt altså 100.000 ud ved den første hævnning, der ville falde 80.000 ud ved at gå op til 300 kr. Jeg tør ikke sige, om der, hvis vi gik op til 400 kr., faldt 60.000 yderligere ud. Hvis vi helt slettede den bundne opsparing, så faldt de ud alle sammen, så enkelt er det jo, så bare man fortsatte på den måde, så kunne man nok nå det mål, som til syvende og sidst måske var fremskridtspartiets, at man ikke fik nogen bunden opsparing.

Vi har omhyggeligt gjort rede for, under udvalgsbehandlingen, at når vi ikke vil udvide ordningen således, at opsparingen kan foregå i aktier eller gennem investeringsforeninger, så er det alene ud fra et administrativt synspunkt, og det ved hr. Bernhard Baunsgaard og også hr. Glistrup, som har beskæftiget sig meget med det; i hvert fald fremgår det klart af det svar, som er givet til udvalget. Vi har ikke ønsket, at denne lov skulle have større administrativt omfang end højst nødvendigt, og ændringsforslaget om at hæve bundgrænsen fra de 100 kr. til de 200 kr. skal også ses ud fra den betragtning.

Hr. Bernhard Baunsgaard spurgte, om regeringen, hvis der nu viste sig store beskæftigelsesvanskeligheder til efteråret, så ville overveje at ophæve den bundne opsparing. Må jeg sige, at hvis vi til efteråret skulle komme i den situation, at det betalingsbalanceunderskud, som vi i øjeblikket regner med bliver på 7 mia. kr., skulle forsvinde, så kan jeg godt give tilsagn om, at vi i hvert fald vil overveje at ophæve den bundne opsparing, det skal hr. Bernhard Baunsgaard overhovedet ikke være i tvivl om. Ja, jeg kan se, at hr. Bernhard Baunsgaard smiler; det ville jeg såmænd også gøre, for jeg tror ikke på, at udviklingen vil forme sig så positivt. Men der er altså ingen incitamenters på nuværende tidspunkt, der